Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
LAILE MEDINA,
predstavljeni 4. decembra 2025 [1]

Zadeva C-528/24, [Boothnesse [i]]

LQ,
NT,
RM
ob udeležbi
Minister for Justice and Equality

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Supreme Court (vrhovno sodišče, Irska))

„Predhodno odločanje – Sporazum o trgovini in sodelovanju med Evropsko unijo in Evropsko skupnostjo za atomsko energijo na eni strani ter Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irska na drugi strani – Naslov VII tretjega dela – Predaja osebe Združenemu kraljestvu zaradi kazenskega pregona – Člen 604(c) in člen 625 – Morebitni pregon zaradi drugih kaznivih dejanj – Pravilo specialnosti – Pojem ‚kaznivo dejanje, ki […] se razlikuje od kaznivega dejanja, zaradi katerega je bila oseba predana‘ – Nespoštovanje sodišča – Civilnopravno nespoštovanje sodišča – Šestmesečna zaporna kazen – Odvzem prostosti – Avtonomni pojem – Možnost sklicevanja na pravilo specialnosti pred sodiščem – Listina Evropske unije o temeljnih pravicah – Člen 6, člen 47 in člen 49(1) – Učinkovito sodno varstvo – Načelo zakonitosti in predvidljivosti kazni – Dodatna jamstva, ki jih mora dati odreditvena država“

I. Uvod

1. Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Sporazuma o trgovini in sodelovanju med Evropsko unijo in Evropsko skupnostjo za atomsko energijo na eni strani ter Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irska na drugi strani [2] (v nadaljevanju: STS) v povezavi s členi 47, 48 in 49 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).

2. Pravilo specialnosti, [3] ki je osnovni zaščitni ukrep v pravu, ki ureja izročitve in predaje, je določeno v členu 625(2) STS, ki določa, da razen v nekaterih primerih predana oseba ne sme biti kazensko preganjana ali kaznovana oziroma ji ne sme biti kako drugače odvzeta prostost za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno pred njeno predajo, razen za kaznivo dejanje, zaradi katerega je bila predana.

[1] Jezik izvirnika: angleščina.

[i] Ime te zadeve je izmišljeno. Ne ustreza resničnemu imenu nobene od strank v postopku.

[2] UL 2021 L 149, str. 10.

[3] Imenovano tudi specialnost, načelo specialnosti ali doktrina specialnosti.

3. Ta zadeva izvira iz postopka izvršitve treh nalogov za prijetje, ki jih je na podlagi STS izdalo sodišče Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska. S temi nalogi se zahteva predaja treh oseb, LQ, NT in RM, Združenemu kraljestvu zaradi pregona kaznivih dejanj, povezanih z goljufijo. Te osebe nasprotujejo svoji predaji, pri čemer trdijo, da bi se s predajo kršilo pravilo specialnosti iz člena 625(2) STS, ker bi morale prestati šestmesečno zaporno kazen zaradi civilnopravnega nespoštovanja sodišča, ker naj bi kršile sklepe o zavarovanju zahtevka za odvzem premoženjske koristi, ki jih je izdalo sodišče Združenega kraljestva. Ker civilnopravno nespoštovanje sodišča v Združenem kraljestvu ni kaznivo dejanje, ni navedeno v nalogu za namene predaje.

4. V teh okoliščinah se v zadevi postavlja vprašanje razlage določb naslova VII tretjega dela STS, zlasti njegovega člena 625(2), kadar v pravu države, ki zahteva predajo (v nadaljevanju: odreditvena država), ravnanje, zaradi katerega je bila odvzeta prostost, ni opredeljeno kot kaznivo dejanje. Sodišče mora odločiti, kako je treba razlagati besede „kaznivo dejanje, ki […] se razlikuje od kaznivega dejanja, zaradi katerega je bila oseba predana“, v smislu te določbe.

5. Ta zadeva postavi v ospredje vprašanje, ali je treba pravilo specialnosti obravnavati kot pravico posameznika, ki jo je mogoče uveljavljati, ne pa kot medvladno pravilo med državami.[4]

II. Pravni okvir

A. STS

6. Člen 4 STS, naslovljen „Mednarodno javno pravo“, v odstavku 1 določa:

„Določbe tega sporazuma in katerega koli dopolnilnega sporazuma se razlagajo v dobri veri v skladu z njihovim običajnim pomenom v zadevnem kontekstu ter v smislu cilja in namena sporazuma, v skladu z običajnimi pravili razlage mednarodnega javnega prava, vključno s tistimi iz Dunajske konvencije o pravu mednarodnih pogodb, sestavljene 23. maja 1969 na Dunaju [(v nadaljevanju: Dunajska konvencija)[5]].“

7. Člen 524 STS, naslovljen „Varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin“, določa:

„1. Sodelovanje iz tega dela temelji na dolgotrajnem spoštovanju demokracije, pravne države in varstva temeljnih pravic in svoboščin posameznikov s strani pogodbenic in držav članic, tudi kakor je določeno v Splošni deklaraciji o človekovih pravicah[, ki jo je 10. decembra 1948 sprejela Generalna skupščina Združenih narodov] in Evropski konvenciji o človekovih pravicah[in temeljnih svoboščinah (v nadaljevanju: EKČP)][6], ter na pomembnosti uveljavljanja pravic in svoboščin iz navedene konvencije na nacionalni ravni.

2. Nič v tem delu ne spreminja obveznosti spoštovanja temeljnih pravic in pravnih načel, kot se odražajo predvsem v [EKČP], v primeru [Evropske unije] in njenih držav članic pa v [Listini].“

[4] Glej v tem smislu Tinsley, A., „Specialty: Arresting an elusive ‚right‘ in European extradition law“. *New Journal of European Criminal Law*, zvezek 12, izdaja 1, 2020, str. od 23 do 35. https://doi.org/10.1177/2032284420976994.

[5] Podpisana na Dunaju 23. maja 1969, *Recueil des traités des Nations unies*, zvezek 1155, str. 331.

[6] Podpisana 4. novembra 1950 v Rimu.

8. Člen 599 STS, naslovljen „Področje uporabe“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Nalog za prijetje se lahko izda za dejanja, za katera je po pravu odreditvene države predpisana zaporna kazen ali ukrep odvzema prostosti z zgornjo mejo najmanj 12 mesecev, ali kadar se kazen ali ukrep odvzema prostosti izreče za trajanje najmanj štirih mesecev.

2. Predaja se brez poseganja v odstavka 3 in 4 pogojuje s tem, da dejanja, za katera je bil izdan nalog za prijetje, po pravu izvršitvene države pomenijo kaznivo dejanje, ne glede na njegove sestavne elemente ali opis.“

9. Člen 604(c) STS določa:

„Za izvršitev naloga za prijetje, ki jo izvede izvršitveni pravosodni organ, lahko veljajo naslednja jamstva:

[…]

(c) če se upravičeno domneva, da obstaja resnična nevarnost za spoštovanje temeljnih pravic zahtevane osebe, lahko izvršitveni pravosodni organ pred odločanjem, ali bo izvršil nalog za prijetje, po potrebi zahteva dodatne informacije ali jamstva glede ravnanja z zahtevano osebo po njeni predaji.“

10. Člen 611 STS določa:

„1. Če prijeta oseba navede, da soglaša s svojo predajo, se mora to soglasje in, če je ustrezno, izrecna odpoved pravici do ‚pravila specialnosti‘ iz člena 625(2) podati pred izvršitvenim pravosodnim organom v skladu z notranjim pravom izvršitvene države.

2. Vsaka država sprejme potrebne ukrepe, da zagotovi, da sta soglasje in, kadar je ustrezno, odpoved iz odstavka 1 podana na način, iz katerega izhaja, da ju je zadevna oseba izrekla prostovoljno in zavedajoč se vseh posledic. V ta namen ima zahtevana oseba pravico do odvetnika.

[…]“

11. Člen 613(2) STS določa:

„Če izvršitveni pravosodni organ ugotovi, da informacije, ki jih je sporočila odreditvena država, ne zadostujejo za odločitev o predaji, zaprosi, da se mu nujno pošljejo potrebne dodatne informacije, predvsem v zvezi s členom 597, členi 600 do 602, členom 604 in členom 606, in lahko določi rok za njihov prejem […].“

12. Člen 625 STS, naslovljen „Možnost kazenskega pregona zaradi drugih kaznivih dejanj“, določa:

„1. Tako Združeno kraljestvo kot Unija v imenu katere koli od svojih držav članic lahko Specializirani odbor za sodelovanje na področju kazenskega pregona in pravosodno sodelovanje [(v nadaljevanju: Specializirani odbor)] obvestita, da v odnosih z drugimi državami, za katere velja enako obvestilo, velja domneva, da je dano soglasje za kazenski pregon, sojenje ali pripor osebe zaradi izvršitve zaporne kazni ali ukrepa odvzema prostosti za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo osebe in se razlikuje od kaznivega dejanja, zaradi katerega je bila oseba predana,

razen če v posameznem primeru izvršitveni pravosodni organ v svoji odločbi o predaji ne navede drugače.

2. Razen v primerih, navedenih v odstavkih 1 in 3, se predane osebe ne sme kazensko preganjati, kaznovati ali ji kako drugače odvzeti prostost za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno pred njeno predajo, razen za kaznivo dejanje, zaradi katerega je bila predana.

3. Odstavek 2 tega člena se ne uporablja v primerih, ko:

[…]

(b) za kaznivo dejanje ni predpisana zaporna kazen ali ukrep odvzema prostosti;

[…]

(d) bi bila oseba lahko kaznovana s kaznijo ali ukrepom, ki ne vključuje odvzema prostosti, predvsem z denarno kaznijo ali nadomestnim ukrepom za denarno kazen, čeprav bi lahko ta kazen ali ukrep povzročila omejevanje prostosti osebe;

(e) oseba da soglasje k predaji, če je ustrezno hkrati z odpovedjo pravilu specialnosti, v skladu s členom 611;

(f) se oseba po predaji izrecno odpove upravičenosti do pravila specialnosti v zvezi s posameznimi kaznivimi dejanji, ki so bila storjena pred njeno predajo; odpoved se mora dati pred pristojnim pravosodnim organom odreditvene države in se zapiše v skladu z notranjim pravom navedene države; odpoved se mora dati na način, iz katerega jasno izhaja, da jo je zadevna oseba dala prostovoljno in zavedajoč se vseh posledic; v ta namen ima oseba pravico do odvetnika, ter

(g) izvršitveni pravosodni organ, ki je osebo predal, poda soglasje v skladu z odstavkom 4 tega člena.

4. Prošnja za soglasje se predloži izvršitvenemu pravosodnemu organu skupaj s podatki iz člena 606(1) in prevodom iz člena 606(2). Soglasje se poda, kadar tudi za kaznivo dejanje, za katero se zaproša, veljajo določbe o predaji iz tega naslova. Soglasje se zavrne iz razlogov iz člena 600, sicer pa se lahko zavrne le iz razlogov iz člena 601 ali člena 602(2) in člena 603(2). Odločitev se sprejme najpozneje v 30 dneh po prejemu prošnje. V primerih iz člena 604 mora odreditvena država dati jamstva, predvidena v navedenem členu.“

B. Irsko pravo

13. Postopek predaje iz STS je določen in se v irskem pravu izvaja z European Arrest Warrant Act 2003 (zakon o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003), katerega člen 22(2) določa, da High Court (višje sodišče) na podlagi tega člena zavrne predajo osebe na podlagi tega zakona, če se ugotovi, da pravo odreditvene države ne določa, da zoper osebo, ki se taki državi preda na podlagi zadevnega naloga za prijetje, ne bo sprožen postopek, ji ne bo izrečena kazen oziroma ji ne bo odvzeta prostost za namene izvršitve kazni ali ukrepa odvzema prostosti, oziroma da njena osebna svoboda ne bo kako drugače omejena zaradi (kaznivega) dejanja, ter da bo zoper osebo

sprožen postopek, ji bo izrečena kazen ali bo pridržana za namene izvršitve kazni ali ukrepa odvzema prostosti, oziroma da bo njena osebna svoboda kako drugače omejena zaradi (kaznivega) dejanja.

III. Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

14. Zoper osebe LQ, NT in RM, pritožnice, v Združenem kraljestvu teče kazenski postopek zaradi goljufije, ki naj bi jo storile kot solastniki in poslovodje družbe. Domnevna goljufiva dejavnost, podrobno opisana v nalogu za prijetje, se nanaša na napačno prikazovanje (in pogosto) izvedbo nepotrebnih popravil, za katera so lastnikom nepremičnin, predvsem starejšim, preveč zaračunavali.

15. Reading Crown Court (Crown Court v Readingu, Združeno kraljestvo) je marca 2021 izdalo sklepe o zavarovanju zahtevka za odvzem premoženjske koristi, s katerimi je zagotovilo razpoložljivost premoženja te družbe ter oseb LQ, NT in RM za odškodnino domnevnim oškodovancem v primeru obsodbe.[7] To sodišče je 5. avgusta 2021 odločilo, da osebe LQ, NT in RM niso upoštevale sklepov o zavarovanju zahtevka za odvzem premoženjske koristi, zato jih je v njihovi nenavzočnosti obsodilo zaradi nespoštovanja sodišča in vsakemu od obtožencev naložilo šestmesečno zaporno kazen.

16. Portsmouth Magistrates Court (magistratno sodišče v Portsmouthu, Združeno kraljestvo), pravosodni organ, je 6. decembra 2022 na podlagi STS izdalo tri naloge za prijetje, s katerimi je zahtevalo predajo oseb LQ, NT in RM zaradi njihovega pregona zaradi kaznivih dejanj goljufije. Ta organ je v teh nalogih za prijetje navedel, da ker kršitev ukrepov zamrznitve premoženja po angleškem pravu ni kaznivo dejanje, ugotovitev Reading Crown Court (Crown Court v Readingu), da so pritožnice kršile sklep o zamrznitvi premoženja in da so bile spoznane za krive nespoštovanja sodišča, ne pomeni, da so taka dejanja kazniva dejanja, tako da je treba za te naloge za prijetje šteti, da so bili izdani izključno zaradi kazenskega pregona zaradi goljufije.[8]

17. High Court (višje sodišče, Irska) je s sodbo z dne 8. aprila 2024 zavrnilo ugovor oseb LQ, NT in RM zoper predajo in s sklepi z istega dne odredilo njihovo predajo Združenemu kraljestvu.

18. Osebam LQ, NT in RM je bila 5. junija 2024 dopuščena vložitev pritožbe pri Supreme Court (vrhovno sodišče, Irska), ki je predložitveno sodišče.

19. Osebe LQ, NT in RM pred tem sodiščem trdijo, da je treba njihovo predajo Združenemu kraljestvu zavrniti, ker pomeni kršitev pravila specialnosti iz člena 22(2) zakona o evropskem nalogu za prijetje iz leta 2003 in člena 625 STS.

20. Pritožnice so v pritožbenem postopku trdile, da bi moral imeti izraz „kaznivo dejanje“ iz člena 625(2) STS avtonomen pomen, namesto da bi temeljil na nacionalnih opredelitvah. Čeprav se nespoštovanje sodišča v angleškem pravu ne šteje za kaznivo dejanje, pritožnice trdijo, da ima

[7] S temi sklepi o zavarovanju zahtevka za odvzem premoženjske koristi je bilo prepovedano razpolaganje s sredstvi, povezanimi z družbo, bančnimi računi oseb LQ, NT in RM ter motornimi vozili, ter tem osebam naloženo, da razkrijejo in predložijo potrebne podatke o vseh sredstvih v Angliji in Walesu ali zunaj Anglije in Walesa.

[8] Informacije o kaznih, izrečenih zaradi nespoštovanja sodišča, so v delu (f) vsakega od nalogov za prijetje, v katerih je navedeno: „Kršitev sklepa o zavarovanju zahtevka za odvzem premoženjske koristi ni kaznivo dejanje, zato se ne more šteti za dejanje, ki bi lahko bilo podlaga za predajo, in ni vključeno na seznam dejanj, na podlagi katerih se lahko opravi predaja. Ugotovitev […] [sodnika pri Reading Crown Court (Crown Court v Readingu)], da je obdolženec kršil sklep o zavarovanju zahtevka za odvzem premoženjske koristi ter da to pomeni nespoštovanje sodišča, torej ne pomeni obsodbe, zato ta nalog ostaja zgolj nalog na podlagi obtožbe“.

zaradi narave postopka in strogosti kazni kazensko naravo. Opozarjajo na namen člena 625 STS, ki je zagotoviti pravico do poštenega sojenja v skladu s členom 47 Listine. Trdijo, da mora biti razlaga pojma „kaznivo dejanje“ v skladu s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP), zlasti z merili, določenimi v sodbi Engel[9], ki upoštevajo opredelitev kaznivega dejanja v nacionalnem pravu, njegovo naravo in strogost izrečene kazni. Pritožnice poudarjajo, da bi zadnji dve merili lahko samostojno zadostovali za opredelitev postopka kot kazenskega na podlagi EKČP, in so se sklicevale na zadeve, kot sta Kyprianou proti Cipru[10] in Benham proti Združenemu kraljestvu[11], da bi utemeljile, da lahko glede na izrečeno kazen postopki zaradi nespoštovanja sodišča spadajo pod zaščito, določeno v členu 6 EKČP.

21. Nasprotna stranka pa trdi, da je analogija s členom 6 EKČP napačna. Trdi, da EKČP zahteva skupni standard za določitev kazenskih obtožb v vseh državah pogodbenicah, da pa imajo določbe o predaji iz STS in Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ[12] drugačen namen, ki temelji na medsebojnem zaupanju in spoštovanju nacionalnih opredelitev. Po mnenju nasprotne stranke načelo dvojne kaznivosti in pravilo specialnosti kažeta na pomen opredelitve ravnanja kot kaznivega s strani vsake države. Vendar nasprotna stranka priznava, da če bi izraz „kaznivo dejanje“ dobil avtonomen pomen, bi zadnje merilo v sodbi Engel, in sicer strogost kazni, lahko povzročilo težave za njeno stališče, saj je verjetno, da se zaradi izreka šestmesečne kazni zaradi nespoštovanja sodišča opredeli kot kazenska obtožba v skladu sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice.

22. V tem okviru predložitveno sodišče meni, da se s pritožbo postavlja vprašanje razlage naslova VII tretjega dela STS, zlasti njegovega člena 625(2). V središču te zadeve je vprašanje, kako se uporabi pravilo specialnosti, kadar odreditvena država ravnanja, zaradi katerega se odvzame prostost, ali postopka, ki se je končal z odvzemom prostosti, ne opredeli kot kaznivo ravnanje. Predložitveno sodišče meni, da ima to vprašanje širši pomen, zlasti v zvezi z nespoštovanjem sodišča. V številnih jurisdikcijah, zlasti v okviru tradicije *common law*, se posameznikom lahko odvzame prostost zaradi nespoštovanja sodišča kot prisilni ukrep ali kazenska sankcija, ne da bi bil postopek opredeljen kot kazenski ali da bi se zadevno ravnanje obravnavalo kot kaznivo dejanje. Rešitev tega vprašanja je zato ključna za ugotovitev, kako naj se uporablja pravilo specialnosti, kadar mehanizmi čezmejnega izvrševanja delujejo v okviru STS. Predložitveno sodišče navaja, da Sodišče še ni imelo priložnosti izreči se o tem vprašanju.

23. Predložitveno sodišče meni, da ni nobenega razloga za dvom o trditvi organov Združenega kraljestva, da kršitev ukrepov zamrznitve premoženja po pravu te države ni kaznivo dejanje. Poudarja tudi, da lahko na Irskem, tako kot v Združenem kraljestvu, pride do civilnopravnega nespoštovanja sodišča in se kazni zapora, katerih trajanje je točno določeno, izrečejo za namene, ki niso povsem prisilni. Vendar poudarja, da ni slišalo dovolj argumentov za ugotovitev, ali je treba v okoliščinah, ki so primerljive z okoliščinami v Združenem kraljestvu, tako nespoštovanje sodišča šteti za kazenskopravno ali civilnopravno. Predložitveno sodišče pojasnjuje, da tega vprašanja morda ni treba rešiti, če Sodišče v odgovoru na predlog za sprejetje predhodne odločbe odloči, da ima izraz „kaznivo dejanje“ iz člena 625(2) STS avtonomen pomen.

[9] Sodba ESČP z dne 8. junija 1976, Engel in drugi proti Nizozemski (CE:ECHR:1976:0608JUD000510071).

[10] Sodba ESČP z dne 15. decembra 2005, Kyprianou proti Cipru (CE:ECHR:2005:1215JUD007379701).

[11] Sodba ESČP z dne 10. junija 1996, Benham proti Združenemu kraljestvu (CE:ECHR:1996:0610JUD001938092).

[12] Okvirni sklep z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24) (v nadaljevanju: Okvirni sklep 2002/584).

24. V teh okoliščinah je Supreme Court (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali se določbe naslova VII [tretjega dela STS], ki se nanašajo na ‚predajo', uporabljajo le za kazenski pregon in/ali zaporne kazni oziroma ukrepe odvzema prostosti, izrečene v zvezi s kaznivimi dejanji?

2. Ali pojem ‚kaznivo dejanje' iz člena 625(2) [STS], ki določa, da se razen v primerih, navedenih v odstavkih 1 in 3 navedenega člena, ‚predane osebe ne sme kazensko preganjati, kaznovati ali ji kako drugače odvzeti prostost za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno pred njeno predajo, razen za kaznivo dejanje, zaradi katerega je bila predana', pomeni (1) kaznivo dejanje, kot ga opredeljuje pravo odreditvene države, ali (2) kaznivo dejanje, kot ga opredeljuje pravo izvršitvene države, ali (3) ima avtonomen pomen v pravu Unije?

3. Če ima pojem ‚kaznivo dejanje' v členu 625(2) [STS] tak avtonomen pomen, na podlagi katerih meril se določi, kaj tvori tako ‚kaznivo dejanje'?

4. Ali so v zvezi s tem upoštevni členi 47, 48, 49 in 50 [Listine] (ki se nanašajo na pojme ‚pravica do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča' (člen 47), ‚obdolženec' (člen 48), ‚kaznivo dejanje' (člen 49) in ‚v kazenskem postopku ali kaznovan zaradi kaznivega dejanja' (člen 50)) ter/ali člena 6 in 13 [EKČP] (ki se nanašata na ‚kakršn[o]koli kazensk[o] obtožb[o]' in ‚učinkovito pravno sredstvo')?

5. Ali je predaja v okoliščinah, v katerih je bila osebi izrečena kazen odvzema prostosti šest mesecev zaradi nespoštovanja sodišča, vendar predaja ni bila zahtevana zaradi izvršitve navedene kazni, saj pravo odreditvene države nespoštovanja sodišča šteje za civilno kršitev in ne za kaznivo dejanje ali kazensko zadevo, v nasprotju s členom 625(2) [STS]?"

IV. Postopek pred Sodiščem

25. Osebe LQ, NT in RM, Irska ter Evropska komisija so predložile pisna stališča. Na obravnavi 11. septembra 2025 so te stranke ustno podale stališča.

V. Analiza

26. Ti sklepni predlogi so strukturirani, kot je navedeno v nadaljevanju. Najprej bom predstavila zaporedje in notranjo logiko vprašanj, ki jih je postavilo nacionalno sodišče (razdelek A). Nato jih bom preučila vsebinsko, pri čemer bom začela z razlago pravila specialnosti iz člena 625(2) STS in upoštevnostjo temeljnih pravic v tem okviru (razdelek B). Nazadnje bom obravnavala vprašanje, ali konkretna ravnanje in kazen, ki se obravnavata – in sicer zaporna kazen zaradi nespoštovanja sodišča, ki se v skladu s pravom odreditvene države šteje za civilnopravno zadevo – spadata na področje uporabe člena 625(2) STS (razdelek C).

A. Zaporedje in notranja logika vprašanj, ki jih je postavilo predložitveno sodišče

27. Menim, da bi obravnava prvih štirih vprašanj skupaj, preden se lotim petega vprašanja, pripomogla k analizi, saj se zdi, da prva štiri vprašanja določajo konceptualni in pravni okvir, v katerem je treba obravnavati peto vprašanje.

28. Prva štiri vprašanja se nanašajo na to, ali se mehanizem predaje uporablja le za kazenske zadeve (prvo vprašanje), kako je treba razumeti pojem „kaznivo dejanje“ iz člena 625(2) STS (drugo in tretje vprašanje) in ali so za to določitev upoštevna pravila Unije ali EKČP na področju temeljnih pravic (četrto vprašanje). Zato je morda primerno, da Sodišče prva štiri vprašanja obravnava skupaj, zlasti ker tvorijo medsebojno povezan sklop v zvezi z razlago pojma „kaznivo dejanje“ in upoštevnostjo temeljnih pravic v tem okviru.

29. S petim vprašanjem pa predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali člen 625(2) STS nasprotuje predaji v primeru, ko je bila oseba obsojena na zaporno kazen šestih mesecev zaradi nespoštovanja sodišča, predaja pa se ne zahteva zaradi izvršitve te kazni, ker odreditvena država nespoštovanje sodišča opredeljuje kot civilnopravno zadevo, in ne kot kaznivo dejanje. To vprašanje je tako oblikovano glede na konkreten scenarij, ki vključuje kazen odvzema prostosti zaradi nespoštovanja sodišča, kar odreditvena država opredeljuje kot civilnopravno zadevo, in pomeni uporabo razlagalnega okvira, obravnavanega v prvih štirih vprašanjih.

30. Pri tem je treba navesti, da uporaba člena 625(2) STS predpostavlja, da je ravnanje, ki je razlog za odvzem prostosti, v obravnavanem primeru civilnopravno nespoštovanje sodišča zaradi neupoštevanja sklepov o zavarovanju zahtevka za odvzem premoženjske koristi, zaradi katerega je bila izrečena kazen odvzema prostosti, zajeto s pojmom „kaznivo dejanje“ v smislu te določbe. Če pa to ravnanje ne spada pod ta pojem, se pravilo specialnosti preprosto ne uporablja. V tem primeru ne bi bilo treba preučiti, ali to pravilo nasprotuje predaji, ker ne bi bili izpolnjeni zakonski pogoji za njegovo uporabo.

31. Nazadnje je prav tako očitno, da petega vprašanja ni mogoče obravnavati izolirano, ker to vprašanje predpostavlja, da je bilo zadevno ravnanje, in sicer civilnopravno nespoštovanje sodišča, že opredeljeno kot „kaznivo dejanje“ v smislu člena 625(2) STS. Merila, na podlagi katerih je taka opredelitev mogoča, so predmet prvih štirih vprašanj.

32. Temu primerno je moja analiza razdeljena na dva dela: prvi se nanaša na razlago pravila specialnosti in pojma „kaznivo dejanje“ v smislu člena 625(2) STS; drugi pa se nanaša na posledice te razlage, kadar zadevno ravnanje pomeni nespoštovanje sodišča, ki se v odreditveni državi šteje za civilnopravno zadevo.

B. Prvo, drugo, tretje in četrto vprašanje

33. Predložitveno sodišče želi s prvimi štirimi vprašanji v bistvu izvedeti, ali je naslov VII tretjega dela STS, ki se nanaša na „predajo“, zlasti njegov člen 625(2), omejen na kazenski pregon in/ali zaporne kazni oziroma ukrepe odvzema prostosti, izrečene v zvezi s kaznivimi dejanji; če je odgovor pritrdilen, ali je treba pojem „kaznivo dejanje“ v smislu pravila specialnosti razlagati (i) s sklicevanjem na pravo odreditvene države ali (ii) s sklicevanjem na pravo izvršitvene države ali (iii) avtonomno in v tem primeru na podlagi katerih meril glede na člene od 47 do 50 Listine in člena 6 EKČP.

34. V samem besedilu člena 625(2) STS ni izrecno navedeno, ali je treba pojem „kaznivo dejanje“ opredeliti v skladu s pravom odreditvene države ali pravom izvršitvene države, ali pa ga je treba razlagati avtonomno. Tako je treba pojem „kaznivo dejanje“ razlagati ob upoštevanju širšega okvira STS in pravila specialnosti.

1. Splošni okvir za razlago STS

a) Instrument mednarodnega javnega prava

35. Od konca prehodnega obdobja za izstop Združenega kraljestva iz Evropske unije odnosov med Evropsko unijo in Združenim kraljestvom ne urejata pogodbi Unije, temveč mednarodni sporazumi, zlasti STS. STS je pridružitveni sporazum, sklenjen na podlagi člena 217 PDEU. Sprejet je bil kot sporazum „samo na ravni Unije“ in ne kot mešani sporazum, kar pomeni, da same države članice niso pogodbenice.[13]

36. Splošno priznano je, da je treba SPS razlagati kot instrument mednarodnega javnega prava.[14] Sporazum sam potrjuje to usmeritev. Člen 4(2) izključuje obveznost razlage določb STS v skladu z notranjim pravom katere koli pogodbenice. Okvir za razlago je torej okvir mednarodnega javnega prava in zlasti Dunajske konvencije.[15] To je izrecno pojasnjeno v členu 4(1) STS, pri čemer se zahteva, da se pogodba razlaga v dobri veri v skladu z običajnim pomenom izrazov v mednarodni pogodbi v njihovem kontekstu ter glede na njen predmet in namen.

37. Nazadnje je treba pripomniti, da člen 5(1) STS določa, da njegove določbe praviloma ne podeljujejo pravic ali obveznosti neposredno posameznikom. Vendar ista določba izrecno določa izjemo „glede Unije“ za tretji del STS. Člen 625 STS, ki določa pravilo specialnosti, spada pod naslov VII, „Predaja“, tretjega dela. Ta zavestna odločitev za tako besedilo kaže na to, da imajo lahko določbe tretjega dela v pravnem redu Unije neposredni učinek in se tako nanje lahko sklicujejo posamezniki, če izpolnjujejo običajna merila, določena v sodni praksi Sodišča za neposredni učinek mednarodnih sporazumov.[16] Povedano drugače, zadeve, ki spadajo na področje uporabe tretjega dela STS in v Unijo, lahko podeljujejo pravice posameznikom, ki jih je mogoče uveljavljati pred nacionalnimi sodišči, kljub splošni izključitvi neposrednega učinka drugje v STS.

b) Vzajemno sodelovanje ob upoštevanju zaščitnih ukrepov

38. Ugotovitve Sodišča v sodbi Alchaster I so odločilne za razumevanje pravila specialnosti.[17] Sodišče je pojasnilo, da v nasprotju z ureditvijo evropskega naloga za prijetje (v nadaljevanju: ENP), ki temelji na medsebojnem zaupanju med državami članicami, STS vzpostavlja ureditev vzajemnega sodelovanja ob upoštevanju zaščitnih ukrepov.

39. V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da Združeno kraljestvo ni del sistema, ki temelji na medsebojnem zaupanju, in navedlo trostopenjsko tipologijo sistemov sodelovanja, in sicer, prvič, držav članic Unije, kjer je medsebojno zaupanje osnova za območje svobode, varnosti in pravice; drugič, tretje države, vključno z nekaterimi državami Evropskega gospodarskega prostora, kot sta Islandija in Norveška, ki imajo privilegirane odnose z Evropsko unijo; in tretjič, druge tretje države. V zvezi z Združenim kraljestvom je Sodišče navedlo, da „sodelovanje ni predstavljeno, kot

[13] Sklepni predlogi generalnega pravobranilca M. Szpunarja v zadevi Alchaster (C-202/24, EU:C:2024:559, točka 55).

[14] Prav tam, točka 58; glej tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca A. Biondija v zadevi P&O North Sea Ferries in P&O Ferries (C-413/24, EU:C:2025:490, točki 48 in 49).

[15] Glej v tem smislu sodbo z dne 10. januarja 2006, IATA in ELFAA (C-344/04, EU:C:2006:10, točka 40 in navedena sodna praksa), v kateri je Sodišče spomnilo, da je treba v skladu s členom 31 Dunajske konvencije pogodbo razlagati v dobri veri, v skladu z običajnim pomenom njenih izrazov v njihovem kontekstu in glede na njen predmet in cilj.

[16] Glej v tem smislu sodbi z dne 30. septembra 1987, Demirel (12/86, EU:C:1987:400, točka 14), in z dne 26. maja 2011, Akdas in drugi (C-485/07, EU:C:2011:346, točka 67 in navedena sodna praksa).

[17] Sodba z dne 29. julija 2024, Alchaster (C-202/24, EU:C:2024:649; v nadaljevanju: sodba Alchaster I).

da temelji na ohranitvi vzajemnega zaupanja med zadevnimi državami, ki je obstajalo pred izstopom Združenega kraljestva iz Unije“.[18] Predvsem „Združeno kraljestvo ni del evropskega območja brez notranjih meja, katerega izgradnjo omogoča zlasti načelo vzajemnega zaupanja“.[19] Poleg tega z ureditvijo, vzpostavljeno s STS, niso vzpostavljeni „tako privilegirani“ odnosi, kot so opisani v prejšnji sodni praksi, ki se nanaša na tiste države Evropskega gospodarskega prostora.[20]

40. To razlikovanje je bistveno za uporabo pravila specialnosti, katerega uveljavljanje v okviru ureditve ENP predpostavlja, da obe državi članici delujeta v okviru medsebojnega zaupanja. Na podlagi tega vzajemnega zaupanja lahko odreditvena država prevzame odgovornost za pregon ali izvršitev kazni po dovolitvi predaje.[21] To medsebojno zaupanje zagotavlja tudi varstvo temeljnih pravic zadevnih oseb, vključno s tistimi, ki so določene z Listino, v nacionalnih pravnih redih, za katere se šteje, da lahko zagotovijo enakovredno in učinkovito varstvo v Uniji.[22]

41. Poleg tega je Sodišče v sodbi Alchaster I poudarilo, da ureditev predaje, ki jo določa STS, vključuje izjeme in individualizirana jamstva na področju človekovih pravic – vključno s tistimi, ki temeljijo na politični naravi kaznivega dejanja, državljanstvu in tveganjih za temeljne pravice – ki nimajo ustreznice v ENP.[23] Te izjeme niso odvisne od ugotovitve sistemskih pomanjkljivosti.[24]

42. Sodišče je zlasti poudarilo, da STS vsebuje odstopanja in dodatna jamstva, kot so tista iz člena 602, člena 603 in člena 604(c) STS, ki jih ni mogoče najti v Okvirnem sklepu 2002/584. V sodbi Alchaster I je navedeno, da okvir STS zahteva *ex ante* preučitev veljavnih pravnih jamstev in omejitev za vsak primer posebej.[25] Iz tega sledi, da morata sodišči Unije opraviti posamično oceno tveganj glede na Listino. Sodišče je sklenilo, da ta ureditev zahteva avtonomno presojo izvršitvenega pravosodnega organa brez zanašanja na splošno domnevo zaupanja.[26]

43. To razlikovanje vpliva na to, kako je treba razumeti pravilo specialnosti: in sicer ne kot samodejno domnevo skladnosti s strani odreditvene države, temveč kot zaščitni ukrep, ki ga mora izvršitveni organ dejavno oceniti in zagotoviti v okviru izpolnjevanja svojih obveznosti zagotavljanja spoštovanja temeljnih pravic. Kot je Sodišče poudarilo v sodbi Alchaster I, člen 604(c) STS izvršitvenemu organu izrecno omogoča, da zahteva dodatna jamstva, kadar obstajajo utemeljeni razlogi za prepričanje, da bi bila zadevna oseba v primeru predaje izpostavljena resnični nevarnosti za spoštovanje njenih temeljnih pravic.[27]

18 Prav tam, točka 71.

19 Prav tam, točka 70.

20 Prav tam.

21 Sodba z dne 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Pravilo specialnosti) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, točka 40).

22 Sodba z dne 22. februarja 2022, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Enotnost družine – Že priznana zaščita) (C-483/20, EU:C:2022:103, točka 27).

23 Točke od 72 do 74.

24 Glej točko 75.

25 Točka 82.

26 Točke od 78 do 83.

27 Točka 75.

2. Področje uporabe pravila specialnosti iz člena 625(2) STS

44. Pravilo specialnosti je del običajnega prava, ki ureja izročitev med državami.[28] Določbe, ki vsebujejo to pravilo, so v večini, če ne v vseh, pogodbah o izročitvi.[29] V primeru STS člen 625(2) določa, da se razen nekaterih izjem „predane osebe ne sme kazensko preganjati, kaznovati ali ji kako drugače odvzeti prostost za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno pred njeno predajo, razen za kaznivo dejanje, zaradi katerega je bila predana“.

45. Ta določba, ki ureja pravilo specialnosti na podlagi tega sporazuma, odraža besedilo in strukturo člena 27 Okvirnega sklepa 2002/584.[30] Vendar, kot je Sodišče pojasnilo v sodbi Polydor in RSO Records[31], enaka formulacija v pravu Unije in mednarodnih sporazumih ne pomeni, da se samodejno enotno razlaga. Določbe mednarodnega sporazuma lahko namreč sledijo drugačnim ciljem in delujejo v ločenem pravnem in institucionalnem okviru. Zato sodne prakse v zvezi s pravilom specialnosti, ki se je razvila v zvezi z ENP, ni mogoče samodejno prenesti v okvir STS, saj ta okvir nadomesti medsebojno zaupanje, ki je neločljivo povezano z območjem brez notranjih meja, s sistemom sodelovanja ob upoštevanju zaščitnih ukrepov.[32] Nasprotno, področje uporabe pravila specialnosti iz STS je treba določiti na podlagi jezikovne, sistematične in teleološke razlage samega sporazuma.[33]

46. Čeprav ozemeljsko področje uporabe pravila specialnosti iz člena 625(2) STS, ki se uporablja za odnose predaje med Združenim kraljestvom in vsemi državami članicami Unije, v obravnavani zadevi ni sporno, je treba vseeno preučiti osebno, časovno in stvarno področje uporabe tega pravila, kar bom storila zdaj v tem zaporedju.

a) Osebno področje uporabe

47. Sodišče je v sodbi Leymann in Pustovarov[34] navedlo, da je pravilo specialnosti iz člena 27(2) Okvirnega sklepa 2002/584 „povezano s suverenostjo izvršitvene države članice“ in je „z njim […] zahtevani osebi zagotovljeno, da lahko proti njej poteka pregon in se jo lahko kaznuje ali ji odvzame prostost le zaradi kaznivega dejanja, zaradi katerega je bila predana“.[35] Iz tega sledita dve ugotovitvi. Formulacija Sodišča, v skladu s katero je pravilo „povezano“ *in tudi* „zagotavlja“, dokazuje njegovo dvojno naravo: v skladu z ENP je hkrati jamstvo suverenosti države in subjektivna pravica zahtevane osebe, na katero se na podlagi prava Unije predana oseba lahko sklicuje.

48. Zato se postavlja vprašanje, ali dvojna narava, ki izhaja iz sodne prakse v zvezi z ENP, velja tudi za člen 625(2) STS.

[28] Schabas, W. A., *The International Criminal Court: A Commentary on the Rome Statute*, 2. izdaja, Oxford University Press, Oxford, 2016, str. od 1362 do 1366.

[29] Vzorčna konvencija o izročitvi, UN Doc. A/RES/45/116, Priloga, člen 14, in Evropska konvencija o izročitvi, ETS št. 24, člen 14.

[30] Člen 625(1) STS ustreza členu 27(1) Okvirnega sklepa 2002/584. Člen 27(2) Okvirnega sklepa 2002/584 in člen 625(2) STS sta v bistvu enaka. Člen 27(3) Okvirnega sklepa 2002/584 določa izjemo, ko se pravilo specialnosti ne uporablja, člen 625(3) STS pa skoraj dobesedno ponovi vsebino te določbe. Člen 27(4) Okvirnega sklepa 2002/584 je v bistvu prevzet v člen 625(4) STS, ki določa postopek, po katerem odreditvena država lahko zaprosi za soglasje izvršitvenega pravosodnega organa.

[31] Sodba z dne 9. februarja 1982, Polydor in RSO Records (270/80, EU:C:1982:43, točke od 14 do 16).

[32] Glej točko 41 zgoraj.

[33] Glej točko 37 zgoraj.

[34] Glej sodbo z dne 1. decembra 2008 (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, točki 43 in 44).

[35] Ta formulacija se ponovi v enakem odlomku v točki 39 sodbe z dne 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Pravilo specialnosti) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749). V točki 40 te sodbe je pojasnjena sodna razsežnost, zaradi katere mora odreditvena država zaprositi za soglasje izvršitvene države, da se spoštujejo njene pristojnosti, ne omeji pa dvojne narave, ki jo je Sodišče ugotovilo v tem odlomku.

49. V zvezi s tem člen 625(2) STS glede suverenosti določa, da je za pregon „drugih kaznivih dejanj“ potrebno soglasje izvršitvenega organa, s čimer se zagotavlja, da izvršitvena država ohrani končni nadzor nad pravnimi učinki svoje odločitve o predaji. Ta funkcija odraža logiko suverenosti, razvito v povezavi z Okvirnim sklepom 2002/584.

50. Kar zadeva pravice posameznika, sistem ENP temelji na *visoki ravni* medsebojnega zaupanja med državami članicami,[36] zlasti na evropskem območju brez notranjih meja.[37] Kot je pojasnilo Sodišče,[38] mora vsaka država članica zaradi tega zaupanja, razen v izjemnih okoliščinah, domnevati, da druge države članice spoštujejo pravo Unije in zlasti temeljne pravice.[39] Ta temeljna domneva spoštovanja omogoča racionalizacijo postopkov, namesto da se zanaša na posamezno določene zaščitne ukrepe ali mehanizme soglasja.

51. Nasprotno pa tretji del STS temelji na sodelovanju na področju kazenskega pravosodja, kot je Sodišče pojasnilo v sodbi Alchaster I. Navedlo je, da je v skladu z uvodno izjavo 23 in členom 1 STS namen tega sporazuma okrepitev varnosti tako Unije kot Združenega kraljestva z omogočanjem sodelovanja pri preprečevanju, preiskovanju, odkrivanju in pregonu kaznivih dejanj ter izvrševanju kazenskih sankcij.[40] Ta cilj je določen v tretjem delu, kot potrjuje člen 522(1) STS.[41] Poleg tega naj bi člen 524(1) STS tako sodelovanje oprl na spoštovanje demokracije, pravne države in varstva temeljnih pravic, vključno s tistimi, ki jih zagotavlja EKČP, s strani Unije, Združenega kraljestva in držav članic.[42]

52. Vendar STS, čeprav si prizadeva ohraniti visoko raven jamstev za posameznike, primerljivih s tistimi, zagotovljenimi v Uniji, deluje, kot sem že navedla,[43] na podlagi medsebojnega sodelovanja ob upoštevanju zaščitnih ukrepov, in ne na podlagi medsebojnega zaupanja. Za zagotovitev, da bodo temeljne pravice še naprej učinkovito varovane, se morajo torej zaščitni ukrepi, vključeni v STS, zlasti tisti iz člena 625(2) STS, v celoti izvajati in uporabljati kot operativna jamstva v postopku predaje.

53. To kaže, da pravilo specialnosti, čeprav je zasnovano kot procesno jamstvo, v praksi deluje kot orodje, ki ga mora izvršitveni organ aktivno uporabiti, da zagotovi, da opravlja svojo zaščitno funkcijo, zlasti z vidika obveznosti na področju temeljnih pravic. Tako je v okviru STS razsežnost pravila specialnosti v smislu pravic posameznika poudarjena, saj mora izvršitveni pravosodni organ zaradi neobstoja medsebojnega zaupanja[44] pred predajo preveriti spoštovanje tega pravila in po potrebi zahtevati dodatna jamstva na podlagi člena 604(c) STS.

[36] Glej sodbo z dne 10. novembra 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, točka 25). Ta ureditev temelji na visoki ravni medsebojnega zaupanja med državami članicami, zlasti v okviru območja svobode, varnosti in pravice. Domneva se, da vsaka država članica spoštuje skupne standarde varstva temeljnih pravic, kar omogoča racionalizacijo postopkov, ki temeljijo na institucionalnem sodelovanju in ne na individualiziranem soglasju.

[37] Glej sodbo Alchaster I, točki 63 in 70.

[38] Prav tam, točke od 24 do 27.

[39] Glej sodbo z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru (C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točka 78).

[40] Sodba Alchaster I, točki 40 in 41.

[41] Prav tam, točka 41.

[42] Prav tam, točka 42.

[43] Točka 41 zgoraj.

[44] Točka 42 zgoraj.

54. Iz tega sledi, da je treba pravilo specialnosti iz člena 625(2) STS razumeti tako, da ima enako dvojno naravo kot pravilo, določeno na podlagi Okvirnega sklepa 2002/584: je izraz suverenosti izvršitvene države, hkrati pa je z njim predani osebi v Evropski uniji zagotovljeno, da lahko proti njej poteka pregon in je lahko kaznovana ali ji je odvzeta prostost le zaradi kaznivega dejanja, zaradi katerega je bila predana.

b) Časovno področje uporabe

55. Postopek predaje v skladu s STS poteka v več različnih postopkovnih korakih, vključno s preučitvijo zahteve za predajo, izvršitvijo odločitve o predaji (oziroma odločitvi, da se osebe ne preda) in postopkom soglasja. Pravna jamstva, ki se uporabijo, se lahko razlikujejo glede na fazo postopka. Zato je pomembno pojasniti časovno področje uporabe člena 625(2) STS ter njegovo razmerje do poznejšega postopka soglasja iz člena 625(3)(g) in (4).

56. Kar zadeva časovno področje uporabe, se člen 625(2) STS uporablja pred predajo in kot pogoj za predajo: tvori del pravnega okvira, ki ureja vprašanje, ali lahko zakonito pride do predaje. Nasprotno pa pride postopek soglasja iz člena 625(3)(g) in (4) STS v poštev po predaji. Določa mehanizem, s katerim lahko odreditvena država po predaji zahteva soglasje izvršitvene države za razširitev kazenskega pregona na druga kazniva dejanja.

57. Glede na razlogovanje Sodišča v sodbi Alchaster I mora izvršitveni pravosodni organ opraviti nadzor *ex ante*, da zagotovi, da bo predvidena obravnava po predaji v skladu s pravilom specialnosti. Zato je vprašanje, ali se v obravnavani zadevi uporablja pravilo specialnosti, vprašanje, ki ga je treba postaviti pred predajo kot del presoje izvršitvenega sodišča z vidika Listine.

58. Iz tega sledi, da sta mehanizem soglasja iz člena 625(3)(g) in (4) STS ter presoja z vidika Listine, kot se uporabljata za pravilo specialnosti, dve ločeni vprašanji. Postopek v zvezi s soglasjem se izvede po predaji: sproži se le, če odreditvena država uradno zahteva razširitev obsega predaje, da bi bila predana oseba kazensko preganjana zaradi „drugih kaznivih dejanj“.[45] Nasprotno pa se *ex ante* nadzor izvršitvenega pravosodnega organa opravi pred predajo in se nanaša na osnovno jamstvo iz člena 625(2) STS, in sicer da oseba ne bo kazensko preganjana ali kaznovana oziroma ji ne bo odvzeta prostost zaradi nedovoljenih kaznivih dejanj, torej kaznivih dejanj, ki niso tista, ki so dovoljena v nalogu za prijetje. Gre za takojšnjo in *ex ante* zaščito; je del tega, zaradi česar je odločitev o predaji sploh zakonita.

59. Sodna praksa Sodišča v sodbah Leymann in Pustovarov[46] ter Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Pravilo specialnosti)[47] tega razlogovanja ne ovržeta, saj je v obeh sodbah kot izhodišče navedeno dejstvo, da je bila predaja že opravljena in da je bila za predano osebo pristojna odreditvena država. V teh zadevah je Sodišče analiziralo pravilo specialnosti v okviru zahtev po predaji: odreditvena država je prosila za soglasje za pregon osebe, ki je že bila predana, zaradi dodatnih kaznivih dejanj.

[45] To se ne sme zamenjevati z ločeno obliko soglasja iz člena 611 STS, v skladu s katerim lahko zahtevana oseba soglaša s hitro predajo, tako da se odpove nekaterim procesnim jamstvom. Oba mehanizma sta konceptualno ločena: prvi se nanaša na obseg pregona po predaji, drugi pa na način, kako se predaja izvede.

[46] Sodba z dne 1. decembra 2008 (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669).

[47] Pravni položaj, obravnavan v sodni praksi Sodišča v zvezi s pravilom specialnosti v okviru ENP – v katerem je bila oseba že predana in mora odreditvena država spoštovati omejitve, ki jih je določil izvršitveni organ – v obravnavani zadevi še ni nastal. Razlogovanje v sodbi z dne 24. septembra 2020 (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, točka 40) je pogojeno s tem, da je bila predaja že opravljena. „Poseganje“, na katero se sklicuje Sodišče, predpostavlja, da je izvršitvena država predala osebo in da lahko odreditvena država zdaj ukrepa v zvezi s to osebo v mejah, določenih z odločitvijo o predaji. Nasprotno pa mora izvršitveni pravosodni organ v fazi pred predajo preveriti, ali obstaja resnična nevarnost, da odreditvena država po opravljeni predaji ne bo upoštevala teh omejitev in da bo s tem kršila pravilo specialnosti.

60. Podobno v sodbi F.[48] ni šlo za vprašanje, ali se uporablja pravilo specialnosti – to ni bilo sporno – temveč za vprašanje, katera procesna jamstva se zahtevajo od izvršitvene države. Vprašanje za predhodno odločanje se je nanašalo na to, ali lahko nacionalno pravo določa suspenzivno pravno sredstvo zoper odločitev izvršitvenega pravosodnega organa, da soglaša z nadaljevanjem kazenskega pregona. Povedano drugače, izvršitveno sodišče v sodbi F. je presojo opravilo šele po predaji v okviru postopka s soglasjem. Vloga izvršitvenega organa je bila omejena na poznejšo odločitev o soglasju, ko je bila prvotna predaja že izvršena.

61. Ker se te sodbe nanašajo na pravni položaj, v katerem je bila predaja že opravljena, niso prilagojene okoliščinam, v katerih izvršitveni pravosodni organ še vedno odloča o predaji osebe. To razlikovanje potrjuje, da sodne prakse v zvezi z ENP, ki se nanaša na soglasje po predaji, ni mogoče samodejno prenesti na fazo pred predajo na podlagi STS.

62. V obravnavani zadevi izvršitveni pravosodni organ še vedno odloča, ali naj predajo dovoli. Kadar zahtevana oseba v postopku pred predajo vloži ugovor, kot je to v obravnavani zadevi, se pojavi odločilna razlika glede časa in postopka. V okviru teh ugovorov pred predajo se zahteva osebe ne nanaša na razširitev obsega predaje *ex post*, temveč na vprašanje, ali bi bilo treba predajo dovoliti ali ne. Kadar se torej vloži ugovor na podlagi STS, in sicer da bi bila oseba zaradi predaje izpostavljena pregonu ali odvzemu prostosti zaradi kaznivega dejanja, ki ni navedeno v nalogu, se presoja tega ugovora nujno opravi *pred* predajo in se nanaša na zakonitost same odločitve o predaji.

63. Pravilo specialnosti iz člena 625(2) STS varuje posameznike pred samovoljnim ali nepredvidljivim odvzemom prostosti, ki je sestavni del pravic do svobode in zakonitosti, saj zagotavlja, da ne pride do kazenskega pregona, kaznovanja ali odvzema prostosti za kazniva dejanja, ki jih izvršitveni organ ni dovolil. Gre torej za bistveno procesno jamstvo, ki je tesno povezano s pravicama do svobode in zakonitosti.

64. Na eni strani besedilo člena 611(2) TCA potrjuje to naravo: zahteva, da se vsaka odpoved pravilu poda „prostovoljno in zavedajoč se vseh posledic“. Taka formulacija je značilna za določbe, ki urejajo odpoved bistvenim procesnim jamstvom, kot sta pravica do obrambe ali pravica do poštenega sojenja.[49]

65. Na drugi strani pravilo specialnosti s sistemskega vidika deluje kot postopkovni ščit, ki zagotavlja konkreten učinek pravic, podeljenih z Listino, kot so pravica do svobode (člen 6)[50], pravica do učinkovitega sodnega varstva (člen 47) ter načelo zakonitosti in predvidljivosti kazni (člen 49(1)).[51] Čeprav ne gre za samostojno pravico, izrecno določeno v Listini, je primerljiva z bistvenimi procesnimi jamstvi, kot sta pravica do pravne pomoči ali pravica biti navzoč na sojenju.

[48] Glej sodbo z dne 30. maja 2013 (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358).

[49] Glej po analogiji odpoved pravici biti navzoč na sojenju, ki jo je Sodišče priznalo v sodbi z dne 26. februarja 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, točka 49), in ki je izrecno izražena v členu 8(2) Direktive (EU) 2016/343 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o krepitvi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitvi pravice biti navzoč na sojenju v kazenskem postopku (UL 2016, L 65, str. 1).

[50] Glej, na primer, sklep z dne 24. marca 2016 (št. 175/16), v katerem je Bundesverfassungsgericht (zvezno ustavno sodišče, Nemčija) presodilo, da izročitev, ki ne zagotavlja spoštovanja pravila specialnosti, krši temeljno pravico do osebne svobode. Poleg tega, če izvršitveni pravosodni organ zavrne preučitev, ali so zahteve pravila specialnosti izpolnjene, to pomeni kršitev pravice do učinkovitega pravnega varstva.

[51] V skladu z ustaljeno sodno prakso ter načelom zakonitosti kaznivih dejanj in kazni, določenim v členu 49(1) Listine, se morajo pri kazenskih določbah spoštovati nekatere zahteve glede dostopnosti in predvidljivosti, tako glede opredelitve kaznivega dejanja kot tudi glede določitve kazni (glej sodbo z dne 11. junija 2020, Prokuratura Rejonowa w Słupsku, C-634/18, EU:C:2020:455, točki 47 in 48 ter navedena sodna praksa).

66. Natančneje, v skladu s členom 47 Listine, ki pomeni ponovno potrditev načela učinkovitega sodnega varstva, mora biti nacionalnim sodiščem omogočeno, da storijo to, kar je potrebno za zagotovitev polnega učinka pravic Unije, ki se uporabljajo neposredno.[52] Člen 625(2) STS kot bistveno procesno jamstvo, ki je del prava Unije,[53] podeljuje tako pravico. Zato mora biti izvršitveni pravosodni organ pristojen in dolžan zagotoviti njegovo spoštovanje tako, da zavrne predajo ali zahteva zavezujoča zagotovila, kadar je verjetno, da bo prišlo do kršitve tega jamstva. Vsako nacionalno pravilo ali praksa, ki temu organu preprečuje izvajanje te pristojnosti, bi zmanjšala polni učinek prava Unije in bi bila v nasprotju s členom 47 Listine.[54] Člen 47 Listine tako predpostavlja, da je člen 625(2) STS izvršljiv po sodni poti, s čimer pooblašča izvršitveni organ, da zagotovi njegovo spoštovanje.

c) Stvarno področje uporabe

67. Menim, da stvarno področje uporabe pravila specialnosti iz člena 625(2) STS zajema dve različni, vendar medsebojno povezani razsežnosti. Prva se nanaša na to, kako je treba opredeliti pojem „kaznivo dejanje“, in sicer ali v skladu s pravom odreditvene države ali pravom izvršitvene države ali pa avtonomno na podlagi samega sporazuma. Druga razsežnost se nanaša na kazniva dejanja, ki so zajeta z odločitvijo o predaji, ki določajo vsebinske meje kazenskega pregona, ki lahko zakonito sledi predaji.

1) Pojem „kaznivo dejanje“ v smislu člena 625(2) STS

68. Irska in Komisija trdita, da je običajni pomen pojma „kaznivo dejanje“ v smislu člena 625 STS omejen na kazniva dejanja, ki jih je kot taka opredelila odreditvena država. Irska je na obravnavi poudarila sistemsko vlogo pravila dvojne kaznivosti kot primerjalnega zaščitnega ukrepa. Irska meni, da je sklicevanje na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice na podlagi člena 6 EKČP napačno, ker se s to sodno prakso razvija avtonomni pojem „kazenske obtožbe“ v okviru poštenega sojenja in ne v okviru postopka predaje.

69. Komisija dodaja, da mora imeti izraz „kaznivo dejanje“ iz člena 625 STS enoten pomen v celotni določbi, in sicer v odstavkih 2 in 4, in da se lahko nanaša le na kazniva dejanja, kot jih je opredelila odreditvena država. Več določb tretjega dela STS se izrecno sklicuje na „kazenski pregon“ ali „kazniva dejanja“, medtem ko člen 599 STS opredeljuje pravilo dvojne kaznivosti v tem smislu.

70. Po mojem mnenju tako ozke razlage ni mogoče sprejeti. Najprej, STS je sestavni del pravnega reda Unije,[55] zato mora biti njegova razlaga v skladu z Listino, ki se uporablja vsakič, ko države članice ukrepajo na področju uporabe prava Unije, vključno s postopki predaje na podlagi tretjega dela STS. Iz tega sledi, da je treba pravilo specialnosti iz člena 625(2) STS razlagati tako, da je v skladu z Listino. Natančneje, pravici do svobode, določeni v členu 6 Listine, in do

[52] Glej v tem smislu sodbi z dne 26. julija 2017, Sacko (C-348/16, EU:C:2017:591, točka 31), in z dne 25. julija 2018, Alheto (C-585/16, EU:C:2018:584, točka 114).

[53] Glej točko 70 spodaj.

[54] Glej v tem smislu sodbo z dne 29. julija 2019, Torubarov (C-556/17, EU:C:2019:626, točke od 72 do 75).

[55] Glej v tem smislu sodbe z dne 30. aprila 1974, Haegeman (181/73, EU:C:1974:41, točka 5); z dne 16. junija 1998, Racke (C-162/96, EU:C:1998:293, točka 41); z dne 25. februarja 2010, Brita (C-386/08, EU:C:2010:91, točka 39), in z dne 27. februarja 2018, Western Sahara Campaign UK (C-266/16, EU:C:2018:118, točka 46). Ker je bil STS sklenjen s Sklepom Sveta (EU) 2021/689 z dne 29. aprila 2021 o sklenitvi, v imenu Unije, Sporazuma o trgovini in sodelovanju med Evropsko unijo in Evropsko skupnostjo za atomsko energijo na eni strani ter Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irska na drugi strani in Sporazuma med Evropsko unijo ter Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irska o varnostnih postopkih za izmenjavo in varovanje tajnih podatkov (UL 2021, L 149, str. 2) na podlagi člena 217 PDEU, je v skladu s sodno prakso Sodišča akt institucij Unije in je del prava Unije.

učinkovitega sodnega varstva na podlagi člena 47 Listine ter načelo zakonitosti in predvidljivosti kazni iz člena 49(1) Listine zahtevajo, da varstvo, ki ga zagotavlja pravilo specialnosti, ni omejeno na kazniva dejanja, ki jih odreditvena država formalno opredeli kot „kazniva“, temveč zajema vsa ravnanja ali postopke, ki imajo kazensko naravo ali učinek.

71. Zato je treba pojem „kaznivo dejanje“ razlagati avtonomno, kot izhaja iz sodne prakse Sodišča v zadevi Bonda [56], ki odraža merila Engel, ki jih je razvilo Evropsko sodišče za človekove pravice [57] (v nadaljevanju: merila Bonda), s katerimi je Sodišče določilo tristopenjski preizkus za ugotavljanje, ali je sankcija „kazenske narave“: (i) pravna opredelitev v nacionalnem pravu; (ii) narava kršitve; in (iii) strogost kazni. Ta pristop zagotavlja, da odvzem prostosti ne more biti izključen iz varstva pravila specialnosti zgolj zato, ker je v nacionalnem sistemu sankcija opredeljena kot „civilna“, „upravna“ ali „disciplinska“. Povedano drugače, člena 625(2) STS ni mogoče razlagati tako, da bi bili z njegovega področja uporabe izključena ravnanja in sankcije, ki jih urejajo pravice, zagotovljene z Listino. [58]

72. Drugič, kot izhaja iz člena 4(1) STS, je treba pogodbo na podlagi člena 31(1) Dunajske konvencije razlagati v dobri veri v skladu z običajnim pomenom izrazov v mednarodni pogodbi v njihovem kontekstu ter glede na njen predmet in namen. Predmet in namen pravila specialnosti iz člena 625(2) TCA je zaščititi zahtevano osebo pred pregonom, kaznovanjem ali odvzemom prostosti za dejanja, ki jih izvršilni pravosodni organ ni skrbno preučil. Ozka razlaga, povezana zgolj s formalno opredelitvijo odreditvene države, bi temu jamstvu odvzela večji del njegovega polnega učinka, [59] zlasti v okviru ugovora pred predajo. Ker STS izrecno ne temelji na medsebojnem zaupanju, temveč na medsebojnem sodelovanju z zaščitnimi ukrepi, bi bilo varstvo posameznika, če bi moral izvršitveni organ „na slepo“ uporabiti opredelitev odreditvene države, lahko zmanjšano prav takrat, kadar bi bile posledice odločitve izvršitvenega organa največje za pravice te osebe, to je pred predajo, medtem ko mora izvršitveni pravosodni organ šele preveriti, ali bodo te pravice dovolj zaščitene. Povedano drugače, polni učinek pravila specialnosti iz člena 625(2) STS zahteva, da izvršitveni pravosodni organ ohrani možnost, da samostojno

[56] Sodba z dne 5. junija 2012, C-489/10 (EU:C:2012:319, točka 37 in naslednje).

[57] ESČP pojem „kazenska obtožba“ razlaga avtonomno, da bi se izognilo samovoljnim izključitvam s področja uporabe temeljnih jamstev. ESČP je v sodbi z dne 8. junija 1976, Engel in drugi proti Nizozemski (CE:EHCR:1976:0608JUD000510071), razsodilo, da „kazenska“ narava postopka ne more biti odvisna le od opredelitve države; v nasprotnem primeru bi se lahko države izognile členu 6 EKČP tako, da bi represivne ukrepe zgolj preimenovale v „disciplinske“. Zato je razvilo tri zgoraj navedena merila. Ta logika je bila potrjena v sodbi Öztürk proti Nemčiji (21. februar 1984, CE:ECHR:1984:0221JUD000854479), v kateri je postopek, ki je bil formalno opredeljen kot „upravni“, kljub temu spadal na področje uporabe člena 6 EKČP zaradi svojega kaznovalnega in odvračilnega namena.

[58] Čeprav je podlaga za tretji del STS, kot je Sodišče pojasnilo v sodbi Alchaster I (točke od 40 do 43), sodelovanje na področju kazenskega pravosodja in kazenskega pregona, ta kontekstualni element ne omejuje razlage izraza „kaznivo dejanje“ iz člena 625(2) STS na kršitve, ki so po nacionalnem pravu formalno opredeljene kot kazniva dejanja. Splošni cilj tretjega dela opredeljuje področje uporabe mehanizma, in sicer sodelovanja v kazenskih zadevah, ne pa tudi pomena zaščitnih jamstev, ki jih vsebuje. Tako se lahko ta jamstva razširijo tudi na sankcije, ki so, čeprav formalno niso opredeljene kot kazenske v okviru nacionalne opredelitve, kazenske narave zaradi svojega cilja, strogosti ali odvračilnosti.

[59] To je v skladu s širšo sodno prakso Sodišča. Sodišče je v sodbi z dne 14. novembra 2013, Baláž (C-60/12, EU:C:2013:733, točka 35), razsodilo, da za ohranitev polnega učinka Okvirnega sklepa 2002/584 opredelitev kršitev, ki jo poda država članica, ni odločilna pri razlagi določb o sodni pristojnosti v kazenskih zadevah. Prav tako je Sodišče v sodbi z dne 27. maja 2014, Spasic (C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, točka 77), poudarilo, da čeprav pravo Unije ni harmoniziralo materialnega ali procesnega kazenskega prava, načelo *ne bis in idem* iz člena 54 Schengenskega pravnega reda – Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 2, str. 9) preprečuje nekaznovanost in spodbuja pravno varnost. Poudarilo je, da je treba, ker ni harmonizacije, določbe prava Unije, ki ne napotujejo izrecno na nacionalno pravo, razlagati avtonomno in enotno glede na njihov kontekst in cilje.

presodi, ali je zadevna sankcija kazenske narave, namesto da se opre zgolj na opredelitev odreditvene države. Podobno bi avtonomna razlaga prav tako zagotavljala polni učinek člena 524(2) STS. [60]

73. Trditev Komisije, da njen pristop enako učinkovito varuje temeljne pravice, ne da bi zahteval avtonomno opredelitev „kaznivega dejanja“, ne upošteva dejstva, da je pravilo specialnosti iz člena 625(2) STS bistveno procesno jamstvo, ki zagotavlja, da izvršitveni pravosodni organ opredeli natančne pravne meje morebitnega odvzema prostosti, ki ga dovoli, s čimer se zaščitijo pravica do svobode, učinkovito sodno varstvo ter načeli zakonitosti in predvidljivosti kazni. Če bi bila razlaga pojma „kaznivo dejanje“ prepuščena nacionalni opredelitvi, bi izvršitveni organ izgubil nadzor nad mejami zagotovljenega varstva, s čimer bi zahtevano osebo izpostavil morebitnemu odvzemu prostosti ali kaznovanju za dejanja, ki niso zajeta z njegovo odločitvijo o predaji. Avtonomna opredelitev pojma „kaznivo dejanje“, ki se ravna po merilih Bonda in se osredotoča na to, ali je kazen, ki je njena posledica, po naravi kazenska, je torej nujna za varstvo teh temeljnih pravic. [61]

74. Glede trditve, da je besedilo samega STS v prid širši razlagi, je treba na eni strani navesti, da se druge določbe tretjega dela, kot so člen 598(a), člen 600(a) in člen 601(d), izrecno sklicujejo na „kazenski pregon“ ali „kazniva dejanja“, člen 599 tega dela pa določa pravilo dvojne kaznivosti v tem smislu. Na drugi strani je v členu 625(2) STS uporabljen neopredeljen izraz „kaznivo dejanje (*offence*)“. Opustitev izraza „kaznivo (*criminal*)“ kaže na zavestno odločitev, da se uporabi širši izraz „kaznivo dejanje (*offence*)“, ki nakazuje na širši zaščitni domet pravila specialnosti. Vendar nekatere ne-angleške jezikovne različice ne potrjujejo, ali izraz „kaznivo dejanje (*offence*)“ v členu 625(2) STS zajema le kazniva dejanja ali tudi druge oblike protipravnih ravnanj. [62] Jezikovne različice torej ne dajejo dokončnega odgovora v zvezi s tem, pomena izraza „kaznivo dejanje (*offence*)“ pa ni mogoče določiti zgolj z napotilom na jezikovno izpeljavo.

75. Izraz „kaznivo dejanje (*offence*)“ v skladu s členom 625(2) STS je treba torej razlagati ob upoštevanju konteksta in namena te določbe, ki lahko upravičujeta različno uporabo pojma „kaznivo dejanje (*offence*)“ znotraj dogovora. V skladu s STS bi se ta pojem lahko razlagal različno v dveh delih sistema predaje: lahko bi se opredelil glede na nacionalno pravo za namene izdaje naloga za prijetje na podlagi STS, vendar bi ga bilo mogoče razlagati avtonomno v primeru uporabe pravila specialnosti iz člena 625(2) STS. Člen 625(2) STS torej deluje kot zaščitno jamstvo, ki predano osebo ščiti pred pregonom, kaznovanjem ali odvzemom prostosti zaradi „drugih kaznivih dejanj“. Ta cilj varstva podpira avtonomno razlago pojma „kaznivo dejanje

[60] Člen 524(2) STS določa, da nobena določba tretjega dela ne spreminja obveznosti spoštovanja temeljnih pravic, kot so izražene v EKČP in, v primeru Evropske unije, v Listini. Zaradi tega mora biti razlaga člena 625(2) STS skladna s temi instrumenti. Zato bi bil polni učinek člena 524(2) STS spodkopan, če bi odreditvena država lahko opredelila sankcijo kot civilnopravno, tudi če ima kazensko naravo v skladu s standardi EKČP in Listine. Da bi se izognili takemu izidu, je treba izraz „kaznivo dejanje“ iz člena 625(2) STS razlagati avtonomno in v skladu z merili Bonda, kar zagotavlja, da vsako ravnanje, ki vodi do obtožbe, ki je po vsebini kazenska, spada pod varstvo pravila specialnosti.

[61] O avtonomnih pojmih iz EKČP glej Letsas, G., „Autonomous concepts, conventionalism, and judicial discretion“, v *A Theory of Interpretation of the European Convention on Human Rights* (spletna izdaja, Oxford Academic, Oxford, 2007. str. od 37 do 57).

[62] Na primer, v italijanski različici se v upoštevnih določbah uporablja izraz *reato*, ki običajno pomeni kaznivo dejanje v tem pravnem sistemu.

(*offence*)“ v skladu z merili Bonda, ki bi zagotovila, da nacionalne pravne opredelitve ne odvzamejo pomena zaščitnemu ukrepu ter da se ohranita notranja skladnost in varstveni namen ureditve predaje iz STS. [63]

76. Enaka logika velja za trditev v zvezi s pravilom dvojne kaznivosti. Irska trdi, da zahteva po dvojni kaznivosti, določena v členu 599(2) STS, kaže, da se je treba za ugotovitev, ali zadevno ravnanje pomeni kaznivo dejanje za namene sporazuma, sklicevati na nacionalno pravo odreditvene države in izvršitvene države. Po njenem mnenju naslov VII tretjega dela STS tako izhaja iz domneve, da je lahko samo ravnanje, opredeljeno kot „kaznivo“ na ozemlju obeh držav, vpletenih v postopek predaje, predmet naloga.

77. V zvezi s tem ugotavljam, da člen 599(2) in člen 625(2) STS urejata različne faze postopka predaje in imata različna namena. Člen 599(2) STS, v katerem je uporabljeno pravilo dvojne kaznivosti, se nanaša na dopustnost predaje za dejanja, na katerih temelji zahteva za predajo. Nasprotno pa je člen 625(2) varstveni zaščitni ukrep, ki preprečuje pregon ali odvzem prostosti zaradi „drugih kaznivih dejanj“, storjenih pred predajo. Da bi se zagotovilo varstvo, ki ga daje Listina, in da bi bilo učinkovito, pravilo specialnosti zahteva avtonomno razlago pojma „kaznivo dejanje (*offence*)“ v skladu z merili Bonda. [64]

2) Kazniva dejanja, zajeta v nalogu

78. Pravilo specialnosti iz člena 625(2) STS osebi zagotavlja pravico, da ne bo kazensko preganjana ali kaznovana oziroma ji ne bo drugače odvzeta prostost za kaznivo dejanje, storjeno pred njeno predajo, razen za kaznivo dejanje, zaradi katerega je bila predana. V skladu s formulacijo te določbe, ki temelji na kaznivem dejanju, [65] bi civilnopravno nespoštovanje sodišča običajno bilo kaznivo dejanje, ki se razlikuje od goljufije, saj gre za ločeno pravno opredelitev, ki ščiti različne interese. Zato bi za pregon, kaznovanje ali odvzem prostosti osebe zaradi nespoštovanja sodišča brez soglasja zaprošene države na prvi pogled veljalo pravilo specialnosti. Nasprotno pa pravilo specialnosti ne bi bilo kršeno, če bi bilo domnevno civilnopravno nespoštovanje sodišča tesno povezano in v odnosu z ravnanjem, ki pomeni domnevno goljufijo, za katero je bil izdan nalog za prijetje.

[63] Pripomniti moram, da se sklicevanje na opredelitev odreditvene države v skladu s členom 625(3)(g) in (4) STS lahko izkaže za problematično. Kadar se nekatera dejanja, kot je nespoštovanje sodišča v Združenem kraljestvu, v nacionalnem pravu ne štejejo za „kaznivo dejanje“, ne bi bilo mogoče prositi za soglasje po predaji, tudi če bi kazen, ki bi sledila, v skladu z avtonomno razlago člena 625(2) lahko nasprotovala predaji. Ker se te določbe nanašajo na „kazniva dejanja (*offences*)“, v zvezi s katerimi se zahteva predaja v okviru naslova VII tretjega dela STS, mehanizma soglasja ni mogoče razširiti na izvršitvene ukrepe, ki so formalno civilni, po naravi pa kazenski, zaradi česar izvršitveni organ ne more dovoliti morebitnega poslediničnega odvzema prostosti. Vprašanje, ali je to strukturno vrzel mogoče zapolniti s teleološko razlago pojma „kaznivo dejanje (*offence*)“ iz člena 625(4) STS v skladu s pristopom varstva pravic, ki se zahteva s členom 625(2) STS, je še naprej odprto za razlago.

[64] V zvezi s trditvijo Komisije, da ni „nujne potrebe“ za teleološko razlago pojma „kaznivo dejanje (*offence*)“, ker se Listina vsekakor uporablja, je treba poudariti, da sta uporaba Listine in obseg njenega uveljavljanja v postopku različni vprašanji. Medtem ko Listina zagotavlja pravice, jih pravilo specialnosti zagotavlja s postopkovnega vidika. Izvršitveni organ lahko šele z avtonomno razlago pojma „kaznivo dejanje (*offence*)“ iz člena 625(2) STS ugotovi, ali pregon, kaznovanje ali odvzem prostosti po predaji ne spada na področje uporabe dovoljenega odvzema prostosti – ugotovitev, ki je bistvena za polni učinek člena 47 in člena 49(1) Listine. Sama Listina ne more nadomestiti procesnega jamstva, katerega namen je zagotoviti, da so njena jamstva konkretna in izvršljiva.

[65] Člen 625(2) STS ohranja tradicionalno formulacijo, ki temelji na kaznivem dejanju (in ne na ravnanju), pri čemer se osredotoča na vprašanje, ali je oseba kazensko preganjana ali kaznovana oziroma ji je odvzeta prostost za kaznivo dejanje, ki se razlikuje od kaznivega dejanja, zaradi katerega je bila dovoljena predaja.

3. Pravilo specialnosti v praksi

a) Sklicevanje nanj kot ugovor pred predajo

79. Kot je bilo pojasnjeno v sodbi Alchaster I, mora izvršitveni pravosodni organ predhodno presojati združljivost predaje s temeljnimi pravicami v skladu s členom 604(c) STS. Iz tega sledi, da če obstaja dokazana nevarnost kršitve pravila specialnosti, izvršitveni pravosodni organ ne more preprosto prezreti te nevarnosti zato, ker se postopek soglasja na podlagi člena 625(4) STS izvaja šele po predaji.

80. Če se pri presoji izvršitvenega pravosodnega organa izkaže resnična nevarnost, da bo oseba kazensko preganjana ali kaznovana oziroma ji bo drugače odvzeta prostost za kazniva dejanja, ki se razlikujejo od tistih, zaradi katerih je bila oseba predana, bi bila bistvena procesna jamstva te osebe lahko kršena. Tudi v primeru morebitnih in ne dejanskih kršitev teh jamstev mora izvršitveni pravosodni organ v skladu s členom 625(2) STS zagotoviti, da oseba ni izpostavljena samovoljnemu pregonu ali odvzemu prostosti. Zato mora izvršitveni pravosodni organ sprejeti ukrepe za odpravo te nevarnosti, preden dovoli predajo.

81. Prav tu postane upošteven člen 604(c) v povezavi s členom 613(2) STS. Ta določba izvršitveni pravosodni organ pooblašča, da kot pogoj za predajo od odreditvene države zahteva zadostna jamstva. Na ta način pravilo specialnosti iz člena 625(2) STS in možnost, da se zahtevajo dodatne informacije v skladu s členom 604(c) STS, delujeta skupaj. V prvem je opredeljeno materialno varstvo, z drugim pa je določen postopkovni mehanizem, s katerim lahko izvršitveni pravosodni organ zagotovi to varstvo vnaprej.

b) Pravica posameznika, da se sklicuje na pravilo specialnosti

82. Ugotoviti je mogoče, da ima pravilo specialnosti iz člena 625(2) STS različne pravne učinke za vsakega udeleženca. V primeru izvršitvene države to pravilo zagotavlja ohranitev nadzora nad obsegom ravnanja, za katerega dovoli predajo, tako da svojemu pravosodnemu organu da pooblastilo, da v posameznih primerih ne da soglasja, s čimer ohrani svojo suverenost. V primeru odreditvene države pravilo nalaga obveznost spoštovanja meja odločitve o predaji: razen če se je zahtevana oseba odpovedala tej zaščiti, se mora odreditvena država bodisi vzdržati kazenskega pregona, kaznovanja ali odvzema prostosti osebe zaradi „drugih kaznivih dejanj“, zaprositi za soglasje izvršitvene države v ta namen ali izdati nov nalog. V primeru predane osebe ji to pravilo zagotavlja pravico, da ni kazensko preganjana ali kaznovana oziroma ji ni odvzeta prostost za dejanje, ki ne spada v okvir dejanja, zaradi katerega je bila predaja dovoljena, s čimer se zagotavljata pravna varnost in varstvo pred samovoljnim odvzemom prostosti.

83. Pripomniti je treba, da je pravilo specialnosti formulirano jasno in strogo ter v obliki prepovedi („predane osebe [se] ne sme kazensko preganjati, kaznovati ali ji kako drugače odvzeti prostost“). Zato menim, da člen 625(2) STS določa jasno jamstvo (čeprav z nekaterimi izjemami[66]), da predana oseba ne bo kazensko preganjana ali kaznovana oziroma ji ne bo odvzeta prostost v odreditveni državi za kaznivo dejanje, ki je bilo storjeno pred predajo, razen za kaznivo dejanje, zaradi katerega je bila predana.[67]

[66] Glej točke 37 in od 47 do 54 zgoraj.

[67] Med temi izjemami so (i) soglasje izvršitvenega pravosodnega organa, (ii) odpoved pravilu s strani predane osebe v skladu s členom 611(1) in (2) STS, če je izrečena prostovoljno in zavedajoč se vseh posledic, ter (iii) možnost domnevnega soglasja z uradnim obvestilom v skladu s členom 625(1) STS, razen če izvršitveni organ v posameznem primeru to izrecno izključi.

84. Ob upoštevanju jasnega in natančnega besedila člena 625(2) STS ter teh omejenih in izrecno opredeljenih izjem ter njegovega izrecnega priznanja pravic predane osebe obstaja močan argument, da dosega prag za vzpostavitev varstva z vidika temeljnih pravic Unije.

85. Zato pravni učinki te določbe niso omejeni na meddržavne obveznosti, ampak se raztezajo na vzpostavitev izvršljivih pravic z neposrednim učinkom v pravnem redu Unije, ki jih je mogoče neposredno uveljavljati pred sodišči.

86. Čeprav se je na člen 625(2) STS na podlagi prava Unije mogoče sklicevati pred sodišči držav članic, kot je navedeno zgoraj,[68] pa ta člen v Združenem kraljestvu nima neposrednega učinka. To ne pomeni, da predana oseba nima sodnega varstva v tej državi, temveč da je to varstvo odvisno od nacionalnega prava in ne more neposredno temeljiti na STS. Iz tega sledi, da morajo sodišča Unije v fazi predaje sama zagotoviti spoštovanje pravila specialnosti in po potrebi zahtevati dodatna jamstva na podlagi člena 604(c) STS, saj je v tem trenutku spoštovanje člena 625(2) STS mogoče zagotoviti v samem pravnem redu Unije.

c) Materialno in postopkovno uveljavljanje

87. Za postopkovno kršitev individualnih pravic gre, če posameznik nima učinkovitega sredstva za sklicevanje na pravilo specialnosti ali izpodbijanje njegove kršitve. Na primer, če se mora posameznik sklicevati le na diplomatsko zaščito države izvršiteljice, ne da bi imel procesno upravičenje pred sodišči odreditvene države, varstvo temeljnih pravic postane povsem teoretično. Kratka primerjalna preučitev nacionalnih pravnih redov poleg tega kaže, da možnost zadevnega posameznika, da se sklicuje na pravilo specialnosti, na splošno preverjajo nacionalna sodišča, kar potrjuje, da gre za jamstvo, ki ga posamezniki lahko uveljavljajo.[69] Če bi se torej posameznik lahko skliceval na to, da je odreditvena država domnevno kršila pravilo specialnosti, lahko izvršitveni pravosodni organ izvede predajo, saj bi bile temeljne pravice zadevnega posameznika v tem pravnem sistemu dejansko varovane.[70]

88. Podobno je treba ugotoviti, da sta v skladu s STS tako vsebina pravila specialnosti (spoštovanje vsebine) kot sposobnost njegovega uveljavljanja (postopkovni dostop do sodnega varstva) nujni za zagotovitev skladnosti s standardi temeljnih pravic, ki izhajajo iz Listine. Kadar je en ali drug vidik negotov, izvršitveni pravosodni organ ne sme opraviti predaje. Njegova dolžnost je, da presodi predvidljiv položaj zahtevane osebe v Združenem kraljestvu.

[68] Glej točko 37 zgoraj. Pred Sodiščem je bilo ugotovljeno, da se posamezniki pred sodišči Združenega kraljestva ne morejo sklicevati na to določbo kot na določbo Pogodbe. Irska pa je poudarila, da pravilo specialnosti v Združenem kraljestvu velja le na podlagi nacionalne zakonodaje, in sicer Extradition Act 2003 (zakon o izročitvi iz leta 2003).

[69] Glej sklep Bundesverfassungsgericht (zvezno ustavno sodišče), naveden v opombi 50 zgoraj, v katerem je to sodišče v točki 60 dodalo, da je zavrnitev individualnega sodnega varstva v nasprotju s členom 19(4) Grundgesetz (ustava), ki zagotavlja dostop do učinkovitega pravnega sredstva v okoliščinah, v katerih se izročena oseba sama ne more sklicevati na pravilo specialnosti, kot to velja v Združenih državah Amerike po odločitvi v zadevi United States v. Suarez (U.S. Court of Appeals, Second Circuit (pritožbeno sodišče ZDA za drugo okrožje), št. 14–2378–cr, 30. junij 2015). Prav tako Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske) svojo presojo dopustnosti izročitve s strani Nizozemske drugi državi omejuje le na primere, v katerih: (a) se zdi, da bi bil zadevni posameznik izpostavljen „očitni kršitvi“ svojih pravic; *in* (b) je bilo zadosti dokazano, da posameznik po predaji ne bo imel na voljo „pravnega sredstva“ zoper to kršitev (Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske), sodba z dne 7. septembra 2004 (00760/04 U, NL:HR:2004:AP1534)).

[70] Glej v tem smislu sodbo Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske) z dne 26. septembra 2023 (23/01346 U, NL: HR: 2023: 1315).

89. V praksi iz sodbe Alchaster I izhaja, da čeprav se člen 604(c) STS ne sklicuje izrecno na zavrnitev predaje, kadar jamstva niso zadostna, bi bil zaščitnemu ukrepu odvzet polni učinek, če bi se nalog izvršil v okoliščinah, v katerih jamstva niso zagotovljena. Zato izvršitveni pravosodni organ na podlagi te določbe „pred [odločitvijo], ali bo izvršil nalog za prijetje," ohrani pristojnost – in obveznost – [71] da zavrne predajo, kadar ostaja nevarnost za temeljne pravice. [72]

90. V skladu s to sodbo mora izvršitveni pravosodni organ upoštevati splošni pravni okvir in prakso v Združenem kraljestvu v zvezi s spoštovanjem pravila specialnosti ter posamezne okoliščine primera, vključno z vsemi znaki, da bi oseba lahko bila kazensko preganjana ali kaznovana oziroma bi ji bila drugače odvzeta prostost za kazniva dejanja, ki niso tista, dovoljena z odločitvijo o predaji. Če po tej preučitvi še vedno obstajajo utemeljeni razlogi za prepričanje, da je kršitev pravila specialnosti verjetna, mora ta organ, preden dovoli predajo, bodisi od odreditvene države zahtevati ustrezna jamstva bodisi v primeru neobstoja ali nezadostnosti teh jamstev predajo v celoti zavrniti. [73] Natančneje, Sodišče v točki 78 sodbe Alchaster I opozarja, da izvršitveni pravosodni organ, ki se mora izreči o nalogu za prijetje, izdanem na podlagi STS, ne more odrediti predaje zahtevane osebe, če po konkretni in natančni preučitvi položaja te osebe ugotovi, da se upravičeno domneva, da bi v primeru njene predaje Združenemu kraljestvu nastala resnična nevarnost, da njene temeljne pravice ne bi bile varovane.

d) Meje in pogoji za sklicevanje na pravilo specialnosti

91. Pravica do sklicevanja na pravilo specialnosti v postopkih pred predajo ni neomejena. Sam člen 625 STS določa nekatere pogoje, ki opredeljujejo obseg sklicevanja na to pravilo. Prvič, kot je navedeno zgoraj, [74] se je tej pravici mogoče odpovedati v skladu s členom 611(1) in (2) STS. Drugič, člen 625(1) STS pogodbenicam omogoča, da Specializirani odbor obvestijo, da se domneva soglasje za pregon drugih kaznivih dejanj, razen če izvršitveni pravosodni organ v posameznem primeru ne navede drugače. Ta mehanizem od izvršitvenega pravosodnega organa zahteva, da ravna previdno, kadar se oseba sklicuje na pravilo specialnosti, saj domnevano soglasje v primeru utemeljenih ugovorov ne more delovati samodejno. Tretjič, sklicevanje na to pravilo mora temeljiti na dokazani nevarnosti: izvršitvenemu pravosodnemu organu ni treba obravnavati hipotetičnih ali špekulativnih zahtevkov, temveč le verodostojne indice, da je posameznika mogoče kazensko preganjati ali kaznovati oziroma mu drugače odvzeti prostost za kazniva dejanja, za katera predaja ni bila dovoljena.

92. Ti pogoji skupaj zagotavljajo, da se pravilo specialnosti ne uporablja zunaj predvidenega področja uporabe, hkrati pa ohranjajo polni učinek člena 625(2) STS kot bistvenega procesnega jamstva. Zagotavljajo, da sklicevanje nanj ostaja uravnotežen mehanizem: na voljo posamezniku, kadar je prostost zares na kocki, vendar strukturirano na način, ki spoštuje mehanizem predaje, določen v STS.

[71] Glej člen 625(4), zadnji stavek, STS, v katerem je uporabljen izraz „mora", ki pomeni, da izvršitveni pravosodni organ ne more nadaljevati brez jamstev, zagotovljenih v členu 604 STS.

[72] Glej v tem smislu točki 76 in 77 sodbe Alchaster I. Ta razlaga je podkrepljena z besedilom te določbe, ki – kot navedeno v točki 74 – od izvršitvenega pravosodnega organa zahteva, da pred odločanjem, ali bo izvršil nalog za prijetje, „zahteva dodatne informacije ali jamstva glede ravnanja z zahtevano osebo po njeni predaji", s čimer je potrjeno, da mora presoditi – in, če je treba, zavrniti – izvršitev, kadar so ta jamstva neustrezna.

[73] Sodba Alchaster I, točke 78, od 83 do 91 in 98.

[74] Glej točko 82 zgoraj.

4. Vmesni predlog

93. Pravilo specialnosti iz člena 625(2) STS je bistveno procesno jamstvo, ki zagotavlja, da predana oseba ne bo kazensko preganjana ali kaznovana oziroma ji ne bo drugače odvzeta prostost za druga kazniva dejanja, ki se razlikujejo od tistih, za katera izvršitveni pravosodni organ dovoli predajo. STS je del prava Unije, kar pomeni, da mora biti njegova razlaga v skladu z Listino, zlasti z njenimi členi 6, 47 in 49(1), ki ščitijo pravico do svobode, učinkovito sodno varstvo, zakonitost in predvidljivost kazni. Zato izraza „kaznivo dejanje (*offence*)“ iz člena 625(2) STS ni mogoče razlagati le glede na opredelitev, ki jo uporabi odreditvena država, ampak ga je treba razlagati avtonomno glede na merila Bonda; natančneje, glede na naravo kršitve, njeno naravo in strogost kazni. Ker je člen 625(2) STS pravica, ki jo je mogoče uveljavljati v pravnem redu Unije, mora imeti posameznik možnost, da se nanjo sklicuje kot ugovor dovolitvi predaje. V primeru vsebinske ali postopkovne kršitve pravila specialnosti mora izvršitveni pravosodni organ posredovati v skladu s členom 604(c) STS, da bi prekinil ali preprečil predajo, saj bi bila predaja, ker se ne bi upoštevala vsebina pravila specialnosti ali ker ne bi bilo možnosti uveljavljanja tega pravila v postopku, nezdružljiva z Listino.

94. Zato Sodišču predlagam, naj na prva štiri vprašanja odgovori, da je treba člen 604(c) in člen 625(2) STS v povezavi s členi 6, 47 in 49(1) Listine razlagati tako, da pravilo specialnosti pomeni izvršljivo bistveno procesno jamstvo, katerega kršitev ali verjetna kršitev, presojana z vidika avtonomno opredeljenega pojma „kaznivo dejanje (*offence*)“, ob upoštevanju pravne opredelitve v nacionalnem pravu, narave kršitve in strogosti kazni, izvršitvenemu pravosodnemu organu nalaga, da predajo pogojuje s tem, da odreditvena država da ustrezna jamstva, da predana oseba ne bo kazensko preganjana ali kaznovana oziroma ji ne bo odvzeta prostost za kazniva dejanja, ki se razlikujejo od tistih, zaradi katerih je bila oseba predana.

C. Peto vprašanje

95. Predložitveno sodišče s petim vprašanjem sprašuje, ali je treba člen 625(2) STS razlagati tako, da nasprotuje predaji zahtevane osebe, ki je bila obsojena na šestmesečno zaporno kazen zaradi nespoštovanja sodišča, čeprav predaja ni bila zahtevana zaradi izvršitve te kazni, ker je odreditvena država to nespoštovanje sodišča opredelila kot civilnopravno kršitev in ne kot kaznivo dejanje.

96. Prvič, izvršitveni pravosodni organ mora pri obravnavi ugovora pritožnic zoper predajo ugotoviti, ali zadevno ravnanje ali sankcija, na primer nespoštovanje sodišča, spada na področje uporabe člena 625(2) STS. Za to je potrebna neodvisna ocena na podlagi meril Bonda.[75] Dejstvo, da kazen za tako ravnanje vključuje odvzem prostosti, na primer v obliki šestmesečnega ukrepa odvzema prostosti, močno kaže na njegovo kazenskopravno naravo v smislu člena 625(2) STS, ne glede na to, kako ga opredeli odreditvena država.

97. Drugič, če izvršitveni pravosodni organ ugotovi, da je ravnanje ali kazen kazenske narave, mora torej na podlagi objektivnih, zanesljivih in konkretnih informacij ugotoviti, ali obstajajo upravičeni razlogi za prepričanje, da bo oseba po predaji preganjana, kaznovana ali ji bo drugače odvzeta prostost zaradi tega ravnanja, kar je v nasprotju s členom 625(2) STS.

[75] Glej točke od 71 do 77 zgoraj.

98. Če pravila specialnosti ni, je brezpredmetno ali se nanj posamezniki ne morejo sklicevati – kot se lahko zgodi, če odreditvena država nekatera ravnanja (kot je civilnopravno nespoštovanje sodišča) šteje za ravnanja, ki ne spadajo v kazensko sfero – to že kaže na strukturno nevarnost kršitve člena 625(2) in člena 604(c) STS v povezavi s členom 6, členom 47 in členom 49(1) Listine. Če pravo odreditvene države tako ravnanje in s tem povezane kazni izrecno izključuje iz varstva pravila specialnosti, postane nevarnost gotova in ni več hipotetična.

99. Tretjič, če je taka nevarnost ugotovljena, mora organ, preden dovoli predajo, od odreditvene države uradno zahtevati ustrezna jamstva v skladu s členom 604(c) STS. Izvršitveni pravosodni organ mora torej presoditi, ali so zagotovljena jamstva zadostna v smislu, da izključujejo nevarnost odvzema prostosti za ravnanje, ki ni določeno v nalogu. Če jamstva odpravljajo nevarnost, se predaja lahko dovoli. Če jamstev ni, so nejasna ali nezadostna, mora izvršitveni organ predajo odložiti, dokler niso dana zadovoljiva jamstva. V skrajnem primeru mora zavrniti predajo, če takih jamstev še vedno ni ali niso zadostna.[76]

100. V zvezi s tem je v okviru sistema predaje STS sodelovanje med izvršitvenim pravosodnim organom in organi odreditvene države bistveno. V praksi lahko tako sodelovanje poteka v obliki pravosodnega dialoga in izmenjave informacij v skladu s členom 604(c), ki izvršitvenemu pravosodnemu organu omogoča, da od odreditvene države zahteva pojasnila ali jamstva v zvezi z obsegom kaznivih dejanj, veljavnimi procesnimi jamstvi ali spoštovanjem pravila specialnosti. Če še vedno obstajajo dvomi, lahko odreditvena država poda uradna zagotovila, s katerimi naslovi posebne pomisleke, kot so omejitve pregona ali razpoložljivost učinkovitih pravnih sredstev. Ta postopek obema organoma omogoča, da pretehtata pravice posameznika in splošni interes za učinkovito izvajanje sodne oblasti, pri čemer zagotovita, da se predaja izvede šele, ko so podana ustrezna jamstva. Nato bo morda izvršitveni pravosodni organ moral oceniti, ali dodatna jamstva izpolnjujejo zahteve iz člena 47 Listine, pri čemer bo upošteval tudi pravico žrtve do sodnega varstva.[77]

101. Ta pristop zagotavlja, da člen 625(2) STS deluje kot učinkovit in izvršljiv zaščitni ukrep pred nedovoljenim pregonom ali odvzemom prostosti. Je v skladu s členom 47 in členom 49(1) Listine, ki zahtevata, da so postopki predaje v skladu s STS zakoniti, predvidljivi in zagotavljajo učinkovito sodno varstvo.

102. Nazadnje, poudariti moram, da je predložitveno sodišče izrazilo prepričanje, da so bile pritožnice, ko jih je sodišče odreditvene države obravnavalo v zvezi s sklepi o zavarovanju zahtevka za odvzem premoženjske koristi, deležne vseh procesnih jamstev, zagotovljenih s členoma 6 in 13 EKČP. Sojeno jim je bilo pred neodvisnim in nepristranskim sodiščem, obveščene so bile o obtožbah, o času in kraju obravnave, bile so zakonito zastopane in imele so pravico do pritožbe. Poleg tega so imele pritožnice dostop do učinkovitega pravnega sredstva v odreditveni državi, saj so imele pravico izpodbijati kazen v pritožbenem postopku. Vendar je iz spisa razvidno, da so bile pritožnice za nespoštovanje sodišča obsojene v nenavzočnosti. Ta okoliščina, ki jo mora preveriti predložitveno sodišče, je lahko pomembna, saj odpira ločeno

[76] Glej točko 90 zgoraj.

[77] Glej v zvezi z dolžnostjo sodelovanja in pravicami žrtev na primer sodbo Güzelyurtlu in drugi proti Cipru in Turčiji (CE:ECHR:2019:0129JUD003692507, točke od 232 do 236), kjer je ESČP navedlo, da člen 2 EKČP (pravica do življenja) lahko ustvari dvosmerno dolžnost sodelovanja med državami pri preiskovanju nezakonitih pobojev, da bi razjasnile okoliščine poboja in storilce privedle pred sodišče. Ker je ta dolžnost obveznost prizadevanja in ne obveznost rezultata, morajo države storiti vse razumne korake, ki jih imajo na voljo med obstoječimi instrumenti sodelovanja. ESČP je s sklicevanjem na to sodbo v svoji sodbi z dne 9. julija 2019, Romeo Castaño proti Belgiji (CE:ECHR:2019:0709JUD000835117, točke od 79 do 92), v bistvu analiziralo, ali je zavrnitev Belgije, da sodeluje, neupravičeno spodkopala procesne pravice pritožnikov na podlagi člena 2 EKČP. ESČP je sprejelo, da nevarnost kršitve člena 3 EKČP (prepoved nečloveškega ali ponižujočega ravnanja) *lahko* pomeni razlog za zavrnitev predaje, vendar je poudarilo, da mora imeti taka nevarnost zadostno individualizirano, dejansko podlago.

vprašanje v zvezi z njihovo pravico biti navzoč in pravico do obrambe. Tudi če bi prejšnji postopek izpolnjeval jamstva iz členov 6 in 13 EKČP, je treba za naložitev kazni *in absentia* preučiti, ali so bile pritožnice dejansko obveščene o obravnavi in ali ob predaji ohranijo pravico do ponovnega sojenja ali do enakovrednega pravnega sredstva v odreditveni državi.

103. Glede na navedeno menim, da je treba člen 604(c) in člen 625(2) STS v povezavi s členom 6, členom 47 in členom 49(1) Listine razlagati tako, da predaja zahtevane osebe, ki je bila obsojena na šestmesečni odvzem prostosti zaradi nespoštovanja sodišča, čeprav taka predaja ni bila zahtevana zaradi izvršitve te kazni, ker je tako nespoštovanje sodišča po pravu odreditvene države opredeljeno kot civilnopravno, ni združljiva s pravom Unije, če je po mnenju izvršitvenega pravosodnega organa to nespoštovanje sodišča v bistvu kazenske narave in če obstajajo upravičeni razlogi za prepričanje, da bo po predaji prišlo do bistvene ali procesne kršitve pravila specialnosti, če bi bila tej osebi odvzeta prostost v nasprotju s pravilom specialnosti ali se ta oseba na to pravilo ne bi mogla sklicevati; izvršitveni pravosodni organ mora, preden dovoli predajo, od odreditvene države pridobiti ustrezna dodatna jamstva, ki zagotavljajo, da oseba zaradi tega nespoštovanja sodišča ne bo kazensko preganjana ali kaznovana oziroma ji ne bo odvzeta prostost, sicer mora predajo zavrniti.

VI. Predlog

104. Glede na vse zgoraj navedeno Sodišču predlagam, naj na vprašanja za predhodno odločanje, ki jih je predložilo Supreme Court (vrhovno sodišče, Irska), odgovori:

Člen 604(c) in člen 625(2) Sporazuma o trgovini in sodelovanju med Evropsko unijo in Evropsko skupnostjo za atomsko energijo na eni strani ter Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irska na drugi strani v povezavi s členom 6, členom 47 in členom 49(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah

je treba razlagati tako, da

1. pravilo specialnosti pomeni izvršljivo bistveno procesno jamstvo, katerega kršitev ali verjetna kršitev, presojana z vidika avtonomno opredeljenega pojma „kaznivo dejanje (*offence*)“, ob upoštevanju pravne opredelitve v nacionalnem pravu, narave kršitve in strogosti kazni, izvršitvenemu pravosodnemu organu nalaga, da predajo pogojuje s tem, da odreditvena država da ustrezna jamstva, da predana oseba ne bo kazensko preganjana ali kaznovana oziroma ji ne bo odvzeta prostost za kazniva dejanja, ki se razlikujejo od tistih, zaradi katerih je bila oseba predana;

2. je treba predajo zahtevane osebe, ki je bila obsojena na šestmesečni odvzem prostosti zaradi nespoštovanja sodišča, čeprav taka predaja ni bila zahtevana zaradi izvršitve te kazni, ker je tako nespoštovanje sodišča po pravu odreditvene države opredeljeno kot civilnopravno, ni združljivo s pravom Unije, če je po mnenju izvršitvenega pravosodnega organa to nespoštovanje sodišča v bistvu kazenske narave in če obstajajo upravičeni razlogi za prepričanje, da bo po predaji prišlo do bistvene ali procesne kršitve pravila specialnosti, če bi bila tej osebi odvzeta prostost v nasprotju s pravilom specialnosti; izvršitveni pravosodni organ mora, preden dovoli predajo, od odreditvene države pridobiti ustrezna dodatna jamstva, ki zagotavljajo, da oseba zaradi tega nespoštovanja sodišča ne bo kazensko preganjana ali kaznovana oziroma ji ne bo odvzeta prostost, sicer mora predajo zavrniti.